

Entrevista a Ramon Buckley

“S’ha explicat la “gran història” de la guerra, però ara interessa més la petita història, la que van viure persones com el meu pare”

Albert Roca

Han passat ja més de 70 anys des del final de la Guerra Civil però la ferida queda oberta, amb molts testimonis que mostren la magnitud de la tragèdia. Un d’ells és el que va donar el corresponsal britànic Henry Buckley que va viure amb intensitat aquella guerra, amb el compromís amb la República i el seu desig que el feixisme no se’n sortís amb la seva. Aquests dies a l’Edifici Miramar hem pogut veure les seves fotografies personals, que enviava a la seva muller, la sitgetana Maria Planas, que mostren com el gran narrador també era un gran fotògraf. El seu fill Ramon Buckley ens aporta un fet més, com era a nivell familiar aquell magnífic corresponsal. Les seves paraules ens conviden a conèixer-lo.

Pregunta.- En primer lloc, quan ha vist l’exposició de Henry Buckley li han vingut a la memòria molts records?

Resposta.- És molt emocionant veure al pare en la seva joventut, totalment entregat a una causa... I és encara més emotiu contemplar els orígens de la meua vida i la de tota la meua família.

P.- Considera que exposicions com aquesta són necessàries per recuperar la memòria?

R.- Les despulles recuperen la memòria del cos, però molt més important és recuperar la memòria de l’ànima, és a dir, la de la persona que va viure i nosaltres vàrem conèixer, tal com es fa en aquesta exposició.

P.- De les imatges de la mostra quina considera més il·lustrativa?

R.- A mi personalment m’agrada la dels corresponsals de premsa - Matthews, Sheen, Hemingway- que guaiten l’Ebre amb el rostre preocupat... Saben molt bé que si les tropes de Franco creuen el riu, tot s’haurà acabat.

P.- Quin va ser el contacte de Henry Buckley amb Robert Cappa? Compartien aficions?

R.- El pare ens parlava de Hemingway més que no pas de Cappa, però jo estic convençut que Cappa - que era molt més jove que el meu pare- li va ensenyar l’art de la fotografia, perquè quasi totes les fotos de la guerra les va fer en els dies en que ell i Cappa eren junts.

P.- Ens pot parlar de la implicació personal en la causa republicana d’Henry Buckley?

R.- El llibre “Vida i Mort de la República espanyola”, que acaba de sortir en la versió catalana, és un cant a la República, perquè Buckley n’era conscient que el poble espanyol era lliure després de segles d’opressió. Ara bé, Buckley era conscient dels errors dels dirigents republicans i per això el llibre és també una dura crítica de la major part dels polítics de la República.

P.- Com va conèixer Henry a la seva mare?

R.- El meu pare va anar a Sitges per entrevistar-se amb Alvarez del Vayo, Ministre de la República, que passava uns dies a casa del pintor Sunyer. Al vespre, en el curs d’una tertúlia, el pare, que era catòlic, va defensar algunes actuacions de l’església catòlica durant la guerra. A la tertúlia hi era la Maria Planas, la filla de Josep Planas i Robert, Alcalde de Sitges en diverses èpoques. La coincidència en la fe catòlica va fer que la Maria tingués interès per aquell periodista anglès i varen sortir plegats de la reunió... Pocs mesos després es casaven a Barcelona.

P.- Què li agradava de Sitges? Li agradava alguna festivitat en especial?

R.- El meu pare desapareixia de la seva feina de Madrid de tant en tant... Ja sabem tots que era a Sitges. Era el seu refugi espiritual, on ell es retrobava a si mateix. És a dir, venia quan volia escampar la boira, de la seva feina i de tots nosaltres!

P.- I vostè, que li agrada de Sitges? L’enyora quan porta temporades fora d’aquí?

R.- El que més m’agrada de Sitges es enyorar-lo. Per això m’he passat la vida tornant a Sitges, des d’Anglaterra, des dels Estats Units, ara desde Madrid. Sitges es el paradís perdut de la meua infància, que encara sóc capaç de retrobar de tant en tant...

P.- Va ser molt dur per Henry Buckley haver de viure en la dictadura?

R.- Buckley va tornar a l’Espanya de Franco després de ser corresponsal en la Segona Guerra Mundial. Ho va fer no només perquè hi tenia família sinó perquè considerava Espanya el seu país d’adopció. Hemingway també va renegar de la seva promesa de no tornar a trepitjar Espanya mentre hi fos Franco... Tots dos s’estimaven massa aquest país per poguer viure massa temps lluny d’Espanya. El meu pare es va refugiar en el periodisme d’Agència on només es valora la notícia i no hi ha cap tipus d’interpretació.

P.- Quins records especials té del seu pare? Té alguna anècdota curiosa?

R.- El meu pare vivia entregat a la notícia, que podia produir-se en qual-sevol instant... Recordo que quan anava al cine o al teatre ens deixava apuntat a casa la fila i el número de la seva entrada perquè el poguéssim localitzar a l’instant en cas que passés algun esdeveniment important. El més important no era només la notícia sinó ser el primer en enviar-la.

P.- Molts dels seus fills han seguit l’estela de voler reflectir el món que ha viscut en el món del periodisme. Vostè a nivell personal va rebre algun consell especial?

R.- El periodisme el portem tots a la sang. El meu germà Patrick també va ser corresponsal de l’Agència Reuters i després ha treballat per a la televisió

Patricia i Ramon Buckley, néta i fill del periodista Henry Buckley, que podem veure retratats al seu darrera

anglesa -va fer una sèrie sobre la guerra civil espanyola- i és guionista de “Cuéntame”... El meu fill -que ara està fent la carrera- també vol dedicar-se al periodisme. Més que donar consells, al pare l’hi agradava predicar amb la seva pròpia vida.

P.- Què li diria a les noves generacions que han nascut en llibertat, quan vinguin a veure aquesta mostra?

R.- Que és molt important a la vida lluitar pel que un creu... El meu pare va venir a Espanya a lluitar contra el feixisme i a favor de la democràcia, encara que lluités amb la ploma i no pas amb el fusell.

P.- Considera que no s’ha explicat tot el que va succeir a la guerra civil i la dictadura?

R.- S’ha explicat la “gran història”

de la guerra, però ara interessa més la petita història, la que van viure persones com el meu pare. En cert sentit, aquestes petites històries són més autèntiques que la gran història perquè Hugh Thomas o Paul Preston -posem per cas- no van viure la guerra en directe com el meu pare.

P.- Creu fermament que això no tornarà a passar?

R.- La guerra civil no tornarà a passar, però d’altres conflictes ens demanaran que ens pronunciem, tal com ell es va pronunciar el juliol del 1936.

P.- Per finalitzar, defineixi en una paraula o una imatge a Henry Buckley?

R.- Era una persona tímida, senzilla i d’una gran transparència... Tots l’enteníem encara que no obrís la boca.

Amb la col·laboració de:
 Generalitat de Catalunya
 Departament de Cultura
 i Mitjans de Comunicació

Apropa't
 Apropa't
 Apropa't
Apropa't
 a la Premsa Comarcal

La premsa de casa

La premsa comarcal i local és: proximitat, fiabilitat en els continguts, estabilitat en la seva continuïtat, credibilitat, immediatesa i catalanitat.

+ de 800.000 lectors cada dia

Premsa Comarcal
 Som la premsa de casa

Subscriu-te
L'ECO de SITGES